

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Ceplové a soudců JUDr. Jiřího Škopka a JUDr. Jitky Drobné ve věci žalobce M■■■■■ M■■■■■, nar. ■■■■■, bytem P■■■■■, T■■■■■, právně zast. JUDr. Petrem Vaňkem, advokátem se sídlem Praha 4, Jeremenkova 106, proti žalovanému P■■■■■ H■■■■■, nar. ■■■■■, bytem N■■■■■, N■■■■■, právně zast. JUDr. Janem Havlem, advokátem se sídlem Kralupy nad Vltavou, Přemyslova 457, o zaplacení částky 667.500,- Kč s příslušenstvím, o odvolání žalobce i žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Mělníku, čj. 4C 233/2003 – 70 ze dne 4. 3. 2004,

t a k t o :

Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku I. **mění** tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci částku 667.500,- Kč s úroky z prodlení ve výši 3% z částky 50.000,- Kč od 1. 1. 1993 do 30. 10. 1993, z částky 25.000,- Kč od 1. 1. 1993 do 31. 1. 1994, z částky 15.000,- Kč od 1. 1. 1993 do 24. 4. 1994, z částky 667.500,- Kč od 1. 1. 1993 do 14. 7. 1994 a ve výši 16% od 15. 7. 1994 do zaplacení; ve zbývajících částech se úroky z prodlení **zamítají**.

Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení před soudy obou stupňů 83.640,- Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

Žalovaný je povinen zaplatit České republice na účet Okresního soudu v Mělníku soudní poplatek z žaloby a odvolání ve výši 53.400,- Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce M■■■■■ M■■■■■ se žalobou ze dne 30. 1. 2003 domáhal na žalovaném zaplacení částky 667.500,- Kč s úroky z prodlení ve výši 19% z titulu neuhrazené části kupní ceny za nemovitosti, které žalovanému prodali rodiče žalobce, přičemž žalobce po jejich smrti

vstoupil do jejich práv. Jednalo se o nemovitosti ve H[redacted] čp. [redacted], které žalovaný koupil od rodičů žalobce kupní smlouvou z 8. 9. 1992. Žalovaný opakovně uznal pohledávku žalobce, respektive jeho rodičů a z tohoto důvodu požaduje zaplatit žalobce část kupní ceny odpovídající výši, která na něho přešla v dědickém řízení.

Žalovaný s žalobou nesouhlasil, navrhoval její zamítnutí, a to z toho důvodu, že nárok žalobce je promlčen, když k jeho uznání nikdy nedošlo. Žalovaný P[redacted] H[redacted] poukazoval na to, že žalobce byl svými rodiči zmocněn jen k úkonům souvisejících s převodem vlastnictví předmětné nemovitosti a nikoliv k vymáhání kupní ceny. Pokud je tedy na některých listinách, ze kterých žalobce dovozuje uznání dluhu žalovaným uvedeno jméno žalobce, je nutno vycházet z toho, že před úmrtím prodávajících v roce 1997 a 2001 nebyl žalobce zmocněn k jejich zastupování k vymáhání kupní ceny.

Na základě provedených listinných důkazů založených ve spise zjistil soud I. stupně skutkový stav, kdy rodiče žalobce M[redacted] a V[redacted] M[redacted] prodali žalovanému nemovitosti zapsané na LV č. [redacted] pro obec D[redacted], katastrální území P[redacted], přičemž kupní cena byla smluvna na částku 1.675.000,- Kč se splatností do konce roku 1992. Žalobce podle plných mocí z 9. 6. 1992 při prodeji zastupoval své rodiče. Protože žalovaný kupní cenu neuhradil, žalobce jej opakovaně upozornil na jeho povinnost tuto kupní cenu zaplatit. Mezi účastníky proběhla celá řada jednání, žalobce urgoval o zaplacení kupní ceny, žalovaný žádal o trpělivost s touto úhradou. Soud měl k dispozici listiny označené jako stvrzenky z 29. 11. 1995, 25. 4. 1996, 8. 1. 1996 a další. Soud I. stupně dále z usnesení Okresního soudu v Berouně, čj. D 599/97 – 22 z 6. 10. 1997 a čj. D 231/2002 – 35 z 23. 4. 2002 zjistil, že M[redacted] M[redacted] zemřela dne [redacted] a pohledávku plynoucí z nároku na zaplacení poloviny předmětné kupní ceny nabyli její synové J[redacted] a V[redacted] M[redacted]. V[redacted] M[redacted] zemřel [redacted] a jeho pohledávku na zaplacení poloviny předmětné kupní ceny nabyli žalobce. Žalovaný z kupní ceny zaplatil pouze její část a ke dni podání žaloby dluží žalobci částku 667.500,- Kč. Pokud jde o právní posouzení, soud I. stupně dospěl k závěru, že podle § 101 občanského zákoníku (dále jen obč. zák.) je pohledávka žalobce promlčena. Vycházel z toho, že kupní cena měla být podle kupní smlouvy zaplacena do 31. 12. 1992 a následujícího dne tudíž začala běžet promlčecí lhůta a nárok právních předchůdců žalobce byl promlčen počínaje dnem 1. 1. 1996. Pokud jde o listinnou korespondenci mezi účastníky soud dovodil, že se nejedná o uznání dluhu ve smyslu § 558 obč. zák. ze strany žalovaného. Toto uznání by mělo podstatný vliv na běh promlčecí lhůty a soud I. stupně se proto podrobněji zabýval jednotlivými listinami označenými jako stvrzenky z 29. 11. 1995, 25. 4. 1996 a 8. 1. 1996. Dospěl k závěru, že těmito listinami k uznání dluhu nedošlo, neboť přestože na uvedených stvrzenkách je uvedena konkrétní částka a žalovaný stvrzoval, že dluží žalobci tuto částku za usedlost ve H[redacted] čp. [redacted], nejsou splněny formální náležitosti řádného uznání dluhu, neboť žalovaný tuto částku v době podpisu těchto stvrzenek nedlužil žalobci, ale jeho rodičům jako prodávajícím. Listina z 8. 2. 1993 – zápis z jednání pak není uznáním dluhu proto, že tato listina neobsahuje uznávací prohlášení žalovaného.

Na základě shora zjištěného skutkového stavu a jeho právního posouzení pak soud I. stupně žalobu v plném rozsahu zamítl (výrok I.). Současně rozhodl, že žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.), a to z toho důvodu, že pokud jde o náhradu nákladů řízení postupoval podle § 150 o.s.ř. a za důvody hodné zvláštního zřetele pro nepřiznání nákladů řízení považuje to, že nárok žalobce byl zamítnut z důvodu jeho promlčení a dále to, že žalobce byl osvobozen od placení soudních poplatků.

Soud I. stupně ve věci takto rozhodl rozsudkem čj. 4C 233/2003 – 70 ze dne 4. 3. 2004.

Proti tomuto rozsudku soudu I. stupně si včas podali odvolání jak žalobce, který se odvolal do výroku I., tak žalovaný, který se odvolal do výroku II.

Pokud jde o žalobce M. [redacted] M. [redacted] ten nesouhlasí se zamítnutím žaloby s tím, že neobstojí závěr soudu I. stupně o tom, že zmíněné listiny nemohou být platným uznáním dluhu z důvodu, že jsou určeny žalobci nikoliv jeho rodičům. Z dokazování vyplývá zmocnění žalobce jednat ve všech záležitostech se žalovaným jménem svých rodičů a je logické, že se toto zmocnění vztahovala na naplnění celé smlouvy, tedy jak k převodu vlastnického práva, tak i k přijetí plnění ze strany žalovaného. Kromě toho z předložených písemných důkazů vyplývá, že došlo k platnému uznání dluhu, neboť žalovaný uznal svůj dluh, a to co do jeho výše, důvodu a vyjádřil i svůj příslib dluh zaplatit. Byly tedy splněny veškeré náležitosti § 558 obč. zák. Okolnost, že jednotlivé náležitosti se nacházejí na různých listinách, nezakládá dle názoru žalobce důvod, proč by tyto listiny ve svém souhrnu nemohly tvořit platné uznání dluhu. Toto neodporuje ani výslovnému ustanovení zákona a k opačnému závěru nedospěla ani judikatura. Jelikož došlo k platnému uznání dluhu, nemůže být nárok žalobce promlčen a odvolatel proto žádá, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně změnil tak, že žalobě se v plném rozsahu vyhovuje.

Žalovaný P. [redacted] H. [redacted] se k podanému odvolání vyjádřil tak, že toto považuje za nedůvodné, neboť nedošlo k platnému uznání dluhu, listiny předložené u soudu neobsahují všechny podstatné náležitosti náležitěho uznání dluhu, jak vyžaduje zákon. Poukazuje na to, že listiny nebyly adresovány věřitelům, žalobce nemohl vystupovat jako zástupce věřitelů a chybí i příslib dluh zaplatit. Z těchto důvodů považuje rozsudek soudu I. stupně jako věcně správný a navrhuje jeho potvrzení. Sám žalovaný si podal odvolání proti výroku o nepřiznání náhrady nákladů řízení, které odůvodnil tím, že žalobce musel od počátku vědět, že podává žalobu na promlčenou pohledávku a podáním žaloby tak vzal na sebe vědomě riziko vyplývající z možného neúspěchu ve věci. Uplatnění námitky promlčení je právem dlužníka a není tedy možné za využití tohoto práva dlužníka nepřímo postihovat tím, že mu soud nepřizná náklady řízení. I když byl žalobce osvobozen od placení soudního poplatku, toto se nijak netýká odpovědnosti za výsledek řízení a tedy platit případné náklady řízení protistraně. Žádá proto, aby odvolací soud přiznal žalovanému náklady řízení před soudem I. stupně.

Krajský soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal napadený rozsudek soudu I. stupně podle § 212 a § 212a o.s.ř. a dospěl k závěru, že v dané věci je důvodné odvolání žalobce.

Po stránce skutkové vycházel odvolací soud z listinných důkazů provedených soudem I. stupně, přičemž ve smyslu § 213 odst. 2 o.s.ř. zopakoval dokazování listinnými důkazy založenými v příloze spisu, a to notářským zápisem z 8. 9. 1992, plnými mocemi z 9. 6. 1992, dopisy z 27. 7. 1993 a 1. 2. 1995, stvrzenkami z 29. 11. 1995, 8. 1. 1996 a 25. 4. 1996 a usnesením z 23. 4. 2002. Dále provedl důkaz připojeným spisem Okresního soudu v Mělníku, sp.zn. 10C 739/96 z něho pak přečetl uznání dluhu 8. 10. 1994. Odvolací soud je přesvědčen, že soud I. stupně náležitě zjistil skutkový stav a pokud jde o skutkovou stránku věci, lze na skutková zjištění soudu I. stupně odkázat. Bylo nepochybně prokázáno, že žalovaný s právními předchůdci žalobce uzavřel kupní smlouvu na prodej nemovitostí v katastrálním

území P [redacted], obec D [redacted] a to za kupní cenu 1.675.000,- Kč. Tuto kupní cenu v plném rozsahu žalovaný neuhradil, přičemž z usnesení Okresního soudu v Berouně, čj. D 231/2002 – 35 ze dne 23. 4. 2002 vyplývá, že po zemřelém věřiteli V [redacted] M [redacted] nabyt pohledávku vůči P [redacted] H [redacted] z titulu dlužné kupní ceny pozůstalí syn M [redacted] (žalobce). Žalovaný kupní cenu v plném rozsahu neuhradil a mezi účastníky byla vedena korespondence ohledně uhrazení kupní ceny. Žalobce M [redacted] M [redacted] zastupoval prodávající V [redacted] M [redacted] a M [redacted] M [redacted] na základě plných mocí ze dne 9. 6. 1992, přičemž odvolací soud je přesvědčen, že tato plná moc k zastupování žalobce se nepochybně vztahovala nejen na uzavření kupní smlouvy, ale též na všechna jednání s tím spojená, tedy i na jednání za účelem vymáhání kupní ceny. Nelze připustit zužující výklad žalovaného, že na základě uzavřených plných mocí by žalobce byl oprávněn své právní předchůdce zastupovat pouze do období registrace kupní smlouvy. Soud I. stupně na základě provedených důkazů správně dovodil, že část kupní ceny žalovaný neuhradil a žalovanou částku dluží dosud. Otázkou pouze bylo právní posouzení věci, zda s ohledem na předložené listinné důkazy žalovaný platně uznal svůj dluh ve smyslu § 558 obč. zák. a zda tedy došlo k prodloužení promlčecí doby na 10 let podle § 110 odst. 1 obč. zák. či nikoliv a pohledávka žalobce je v současné době již promlčena, jak dovodil soud I. stupně. Podstatné pro rozhodnutí v dané věci je tedy podle názoru soudu posouzení předložených listinných důkazů za účelem právního posouzení, zda se jedná o platné uznání dluhu či nikoli.

Podle § 558 obč. zák. uzná-li někdo písemně, že zaplatí svůj dluh určený co do důvodu i výše, má se za to, že dluh v době uznání trval. Podle komentáře k tomuto zákonnému ustanovení uznání dluhu je jednostranný právní úkon dlužníka adresovaný věřiteli, kdy kromě obecných náležitostí předepsaných pro právní úkony je k jeho platnosti třeba písemná forma, vyjádření příslibu zaplatit dluh a uvedení důvodu dluhu a jeho výše. Podle § 110 odst. 1 věta druhá obč. zák., bylo-li právo dlužníkem písemně uznáno co do důvodu i výše, promlčuje se za 10 let ode dne, kdy k uznání došlo.

Za účelem posouzení, zda došlo k platnému uznání dluhu či nikoliv zopakoval odvolací soud dokazování rozhodnými listinnými důkazy založenými v příloze spisu. Z korespondence mezi účastníky vyplývá, že žalobce opakovaně urgoval žalovaného o zaplacení dlužných částek a žalovaný sám případně prostřednictvím svého právního zástupce přislíbil dluh uhradit. Jedná se o dopisy ze dne 27. 7. 1993 a 1. 2. 1995. V dopise ze dne 1. 2. 1995 žalovaný P [redacted] H [redacted] potvrzuje, že kupní cenu za nemovitost dosud neuhradil a hodlá dluh konečně začít splácet tento měsíc. Žádá proto žalobce o posečkání se splácením dluhu do února 1995. Žalovaný P [redacted] H [redacted] pak vystavil žalobci stvrzenky ve dnech 25. 4. 1996, 8. 1. 1996 a 29. 11. 1995 (a to ještě před uplynutím původní promlčecí doby), kterými potvrzuje, že dluží žalobci za usedlost ve H [redacted] čp. [redacted] uvedenou konkrétní částku (25. 4. 1996 - 2.048.508,- Kč, 8. 1. 1996 - 1.978.453,- Kč a 29. 11. 1995 - 1.933.086,- Kč). Již tyto listiny ve vzájemné souvislosti prokazují, že žalovaný písemně vyjádřil příslib zaplatit kupní cenu za prodej nemovitosti ve H [redacted] čp. [redacted] v konkrétní výši. Žalovaný tak písemně uznal pohledávku co do důvodu i výše, čímž došlo k prodloužení promlčecí doby na 10 let ode dne, kdy k uznání došlo. Skutečnost, že příslib je adresován žalobci M [redacted] a nikoliv věřitelům, vyplývá ze skutečnosti, že žalobce M [redacted] M [redacted] celý převod nemovitostí zařizoval a na základě udělených plných mocí zastupoval své rodiče. Zcela logicky jednal i po uzavření kupní smlouvy s žalovaným ohledně zaplacení kupní ceny. Kromě shora uvedených důkazů je pak nutno poukázat i na další důkaz provedený před odvolacím soudem, a to uznání dluhu žalovaného P [redacted] H [redacted] ze 7. 10. 1994, které je

založeno v připojeném spise Okresního soudu Mělník, sp.zn. 10C 739/96. Dne 7. 10. 1994 učinil žalovaný P. H. písemné prohlášení nadepsané „uznání dluhu“, kdy místopřísežně prohlašuje, že dluží V. M. a paní M. M. na základě kupní smlouvy registrované Státním notářstvím v Českých Budějovicích dne 8. 10. 1992 částku 1.720.000,- Kč. Tato částka se skládá z dlužné kupní ceny za nemovitosti ve výši 1.335.000,- Kč a úrok z prodlení za dobu od 1. 1. 1993 do 7. 10. 1994 ve výši 385.000,- Kč. Toto prohlášení vydává pro zástupce věřitelů M. M. a uznání dluhu je žalovaným řádně podepsáno. I kdyby tedy trvaly pochybnosti o řádném uznání dluhu z předchozích listinných důkazů, odvolací soud však s tímto nesouhlasí a je přesvědčen, že i po kompletním posouzení těchto listinných důkazů je nutno dospět k závěru o řádném uznání dluhu, toto uznání dluhu ze dne 7. 10. 1994 obsahuje všechny náležitosti řádného uznání dluhu. Příslib dluh zaplatit je potom vyjádřen v dalších písemných dokladech, přičemž z obsahu „uznání dluhu“ ze dne 7. 10. 1994 nelze učinit jiný závěr, než že i toto písemné prohlášení je jednoznačným příslibem dluh zaplatit. Ve smyslu § 110 odst. 1 obč. zák. tak došlo k prodloužení promlčecí doby pro zaplacení dlužné částky 1.335.000,- Kč (kupní cena bez příslušenství) minimálně do 7. 10. 2004. Žaloba v dané věci byla podána dne 5. 2. 2003 a proto nárok žalobce nemohl být promlčen.

Odvolací soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že je namístě podle § 220 odst. 2 o.s.ř. rozsudek soudu I. stupně změnit a žalobě na zaplacení částky 667.500,- Kč (jedna polovina nezaplacené kupní ceny, kdy tato pohledávka přešla na žalobce rozhodnutím dědického soudu) vyhovět. Z provedeného dokazování (listinné důkazy založené v příloze spisu) odvolací soud ještě zjistil, že žalovaný zaplatil z původně dohodnuté kupní ceny částku 165.000,- Kč, ovšem po splatnosti kupní ceny, tedy po 1. 1. 1993. Částku 100.000,- Kč zaplatil dne 30. 10. 1993, částku 50.000,- Kč dne 31. 1. 1994 a částku 15.000,- Kč dne 24. 4. 1994. Ohledně poloviny těchto pozdě zaplacených částek má žalobce nárok na úrok z prodlení ve smyslu § 517 odst. 2 obč. zák. Výše úroku z prodlení byla zjištěna z vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 45/1964 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení občanského zákoníku a která byla platná v době splatnosti těchto splátek na kupní cenu. Úrok z prodlení z poloviny těchto zaplacených splátek byl žalobci přiznán ve výši 3% podle citované vyhlášky. Vyhláška č. 45/1964 Sb. byla zrušena nařízením vlády č. 142/1994 Sb., přičemž od 14. 7. 1994 činila výše úroků z prodlení ročně dvojnásobek diskontní sazby stanovené Českou národní bankou a která byla od uvedeného data stanovena na 8%. Od 15. 7. 1994 má tak žalobce nárok na přiznání úroku z prodlení ve výši 16% z dlužné částky (z nezaplacené kupní ceny). Z uvedených důvodů odvolací soud rozsudek soudu I. stupně ve výroku I. změnil tak, že žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci částku 667.500,- Kč s úroky z prodlení ve výši 3% z částky 50.000,- Kč od 1. 1. 1993 do 30. 10. 1993, z částky 25.000,- Kč od 1. 1. 1993 do 31. 1. 1994, z částky 15.000,- Kč od 1. 1. 1993 do 24. 4. 1994, z částky 667.500,- Kč od 1. 1. 1993 do 16. 7. 1994 a z této částky pak ve výši 16% od 15. 7. 1994 do zaplacení. Jelikož žalobce požadoval úroky z prodlení ve výši 19% z dlužných částek, byly ve zbývajících částech (nad výši přiznanou tímto rozhodnutím) úroky z prodlení zamítnuty.

Odvolací soud se pak dále již nezabýval odvoláním žalovaného, týkající se výroku II. rozsudku, tedy nákladů řízení, kdy žalovaný se odvolával proti výroku o nepřiznání těchto nákladů řízení. Protože v dané věci došlo ke změně rozhodnutí soudu I. stupně, rozhodoval odvolací soud ve smyslu § 224 odst. 2 o.s.ř. i o nákladech řízení před soudem I. stupně. S ohledem na skutečnost, že podle rozsudku odvolacího soudu je žalobce ve věci plně úspěšný, má podle § 142 odst. 1 o.s.ř. nárok na plnou náhradu nákladů řízení. Pokud jde o

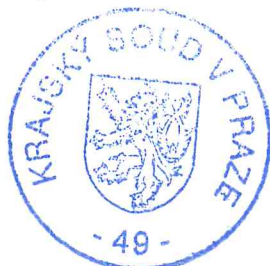
řízení před soudem I. stupně bylo zjištěno, že náklady řízení žalobce představují odměnu právního zástupce podle vyhlášky č. 484/2000 Sb. ve výši 41.520,- Kč a 6krát režijní paušál á 75,- Kč z vyhlášky č. 177/1996 Sb. Šest režijních paušálů bylo právnímu zástupci žalobce přiznáno za převzetí právního zastoupení, podání žaloby, doplnění žaloby, vyjádření ke stanovisku žalovaného a účast u dvou ústních jednání. Celkem tak náklady řízení před soudem I. stupně dosáhly částky 41.970,- Kč. Rovněž pokud jde o náklady odvolacího řízení, postupoval odvolací soud podle § 142 odst. 1 o.s.ř. v návaznosti na ustanovení § 224 odst. 1 o.s.ř. I v odvolacím řízení byl žalobce plně úspěšný a má proto právo na náhradu nákladů odvolacího řízení. Náklady odvolacího řízení žalobce představují částku 41.520,- Kč, což je odměna právního zástupce žalobce za poskytnutí právních služeb podle vyhlášky č. 484/2000 Sb. a 2krát režijní paušál á 75,- Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. za podané odvolání v dané věci a účast u odvolacího jednání. Celkem tak náklady odvolacího řízení dosáhly částky 41.670,- Kč. Náklady řízení žalobce před soudy obou stupňů pak představují částku 83.640,- Kč (41.970,- Kč + 41.670,- Kč) a odvolací soud proto žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci tyto náklady řízení před soudy obou stupňů v částce 83.640,- Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

S ohledem na rozhodnutí odvolacího soudu a zjištění, že žalobce byl osvobozen od placení soudního poplatku, bylo povinností odvolacího soudu rozhodnout též o zaplacení soudního poplatku z podané žaloby a z odvolání neúspěšným žalovaným. V daném případě postupoval odvolací soud podle § 2 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb. o soudních poplatcích v platném znění, podle kterého je-li navrhovatel v řízení od poplatku osvobozen a soud jeho návrhu vyhověl, zaplatí podle výsledku řízení poplatek nebo jeho odpovídající část žalovaný, nemá-li proti navrhovateli právo na náhradu nákladů řízení, nebo není-li též od poplatku osvobozen. V daném případě odvolací soud dovodil, že došlo k přechodu poplatkové povinnosti na žalovaného, jak z podané žaloby tak z podaného odvolání, neboť žalobce který je od placení soudního poplatku osvobozen byl ve věci plně úspěšný a žalovanému nevzniklo proti žalobci právo na náhradu nákladů řízení. Odvolací soud ani nezjistil důvody pro osvobození žalovaného od placení soudního poplatku, a proto bylo rozhodnuto o přechodu poplatkové povinnosti na žalovaného. Pro výpočet soudního poplatku byl použit Sazebník soudních poplatků vydaný jako příloha k zákonu č. 549/1991 Sb. o soudních poplatcích. Podle položky 1b Sazebníku soudních poplatků činí soudní poplatek v dané věci částku 26.700,- Kč z podané žaloby a částku 26.700,- Kč z podaného odvolání. Žalovanému byla proto současně uložena povinnost zaplatit České republice na účet Okresního soudu v Mělníku soudní poplatek z podané žaloby a z podaného odvolání v celkové výši 53.400,- Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí **l z e p o d a t** u soudu, který rozhodoval v prvním stupni, **d o v o l á n í** k Nejvyššímu soudu ČR a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu.

V Praze dne 18. srpna 2004

Za správnost vyhotovení:
Zollmannová

Předsedkyně senátu
JUDr. Lenka Ceplová, v.r.